

כוח המשיכה הבלתי־רגיל של מפעל הפיס (שמכר בשנה שעברה אגרות פיס ב־13 מיליון ל"י כמעט*) איננו נובע רק מן האמון המוחלט שנתן הציבור במפעל. לאורח הרוכש איגרת ברור מה הוא סיכוי לזכות בפרס. הסיכוי הוא טוב. אבל גם אם אין הוא זוכה בפרס הגדול — או בפרס הזוטא על המקום, הוא יודע כי כספו הושקע במטרה טובה: הרחבת רשת האשפוז במדינה ופתרון המחסור בכתות בתי־הספר.

כמו במשל הידוע האומר כי מטיפה לטיפה מתמלא ההיך, כך במפעל הפיס. 300 אלף האגרות הנמכרות מדי שבו־עים בכמעט 1000 נקודות מכירה מאילת עד מחולה עזרו לא רק להיטי מהרצליה לזכות ב־30 אלף ל"י או למורה ממושב חמד לזכות בדירה שאפשרה לה את הנשואין**. הרבה יותר מזה. הן הושיבו כמעט כל תלמיד חמישי בישראל באחת מ־2200 הכי־תות שהוקמו בעזרת הלוואה של מפעל הפיס, הן הוסיפו 800 מיטות לרשת האשפוז בארץ.

■ ותר מ־26 מיליון אגרות הפיס ש־נמכרו (בכמעט 44 מיליון ל"י) מאז

אתה מכיר מראה זה: אורחים מצטופפים ליד ביתני איגרות הפיס. תמיד כדאי לזכור ששתי הלירות של כל איגרת מצטרפות לסכום גדול, אשר חלקו העיקרי נועד לפרסים לקוני האגרות ויתרו לבניית בתי חולים ובתי ספר ברחבי הארץ, בצפון ובדרום.

שות הד"ר מיכאל לנדאו, מעסיק רק 18 עובדים.

הפיס, הבונה בתי־חולים ובתי־ספר, איננו בנאי סתם. הוא בנאי נבון. כי כל לירה של הפיס המושקעת באחד משני סוגי המוסדות החינוכיים כל כך לציבור היא לא סתם לירה. היא לירת־גרר. כי זה הוא תנאי בלי־יעבור במפעל הפיס. אין השקעה (ברשת האשפוז) או הלוואה (להקמת בתי־ספר) בלי השתתפות, שווה לפ־חות, של הרשות העירונית או הממ־שלטית המתאימה. כך שלירות הפיס נותנות דחיפה הרבה יותר גדולה לפיתוח רשת האשפוז והחינוך מאשר מספרן מעיד. הפיס, למשל, משקיע רק בבניין בתי־החולים, הרשות המקו־מית חייבת לציידו ולהחזיקו.

היום נועד הפיס, שהכה שרשים כה עמוקים בלב האזרח, למטרות רבות. הפיס מקים לא רק כתות בבתי־ספר יסודיים אלא גם בבתי־ספר תיכוניים ומקצועיים. אחת מדאגותיו החשובות נתונה, לאחרונה, לחיסול המשמרת השנייה בחינוך ולשימת קץ לכיתות הפסולות (הכיתות שאי־אפשר לרכן בהן יותר מ־15 עד 30 ילד והנמצאות

לטובת הכלל - ולטובת הפרט

היא שיטת מפעל הפיס, שחילק משך תשע שנות קיומו יותר מ־21 מיליון ל"י כפרסים, ושהשקיע יותר מ־13 מיליון ל"י בהקמת בתי־חולים ובתי־ספר

* מספר המעיד יותר מכל על התגובה החיובית של הציבור למפעל הפיס: כי פרושו של דבר הוא שכל אזרח וכש בשנה שעברה, בחמוצע, אגרות בכמעט 7 ל"י.
** מאות האזרחים שזכו בפרטי הפיס הגדולים מהווים ציבור מגוון הכולל פועל־נמל מחיפה (30 אלף), והג מירושלים (10 אלפים), מוכר־תה מבתים (30 אלף), עולה חדש ממעבר חדרה (10 אלפים), סנדור חיפו (30 אלף).

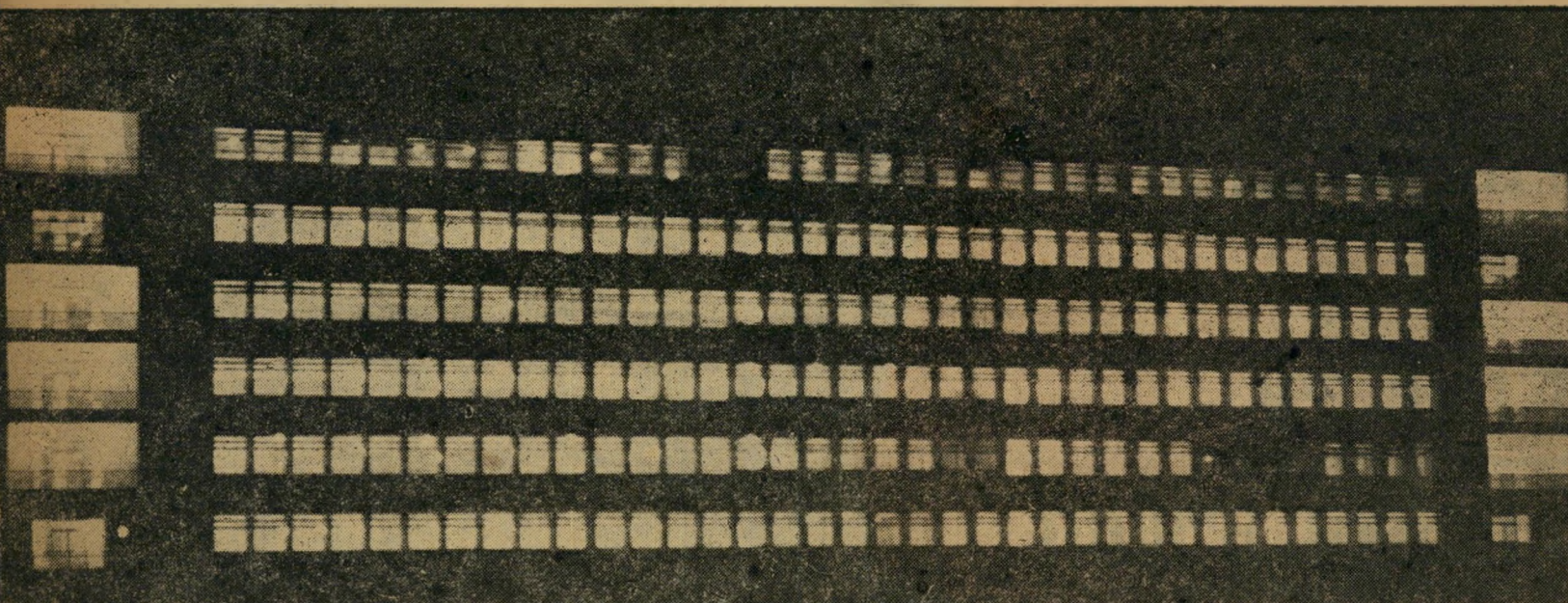
14 לאוגוסט 1951, בו נוסד מפעל הפיס, עשו רבות. 52% מכלל הכנסות המכירה הוצאו לפרסים לרוכשי ה־אגרות, וזהו חלקו של הפרט בפיס. יותר מ־30% הוצאו לטובת הכלל. והכלל הזה כולל הרבה מאד: בשנה שעברה, בלבד, למשל, הושקעו כספי פיס גם ב־12 מרפאות בגליל העליון מחולתה עד מעין־ברוך. מפעל הפיס השקיע בבתי־חולים ליולדות בבאר שבע ובבתי־חולים לשגרון הלב ליל־דים בירושלים. בבניין בתי־החולים העירוני החדש בתל־אביב בלבד כבר

הושקעו יותר מ־2.6 מיליון ל"י. אשר ל־18% הנותרים מהכנסות המכירה הרי 15% הם חלקם של מוכרי האגרות, ביניהם 500 משפחות המוצאות את פרנסתן אך ורק ממכ־רת אגרות פיס, רובן הגדול קשישים ומומלצים על־ידי לשכות הסעד העי־רוניות, כך שמפעל הפיס עוזר לכלל לפתור בעייה נוספת — זאת של מק־רים סוציאליים רבים, בעצם הקמת ביתניו. 3% הנותרים הם הוצאות מפעל הפיס, כולל פרסום, הדפסת האגרות ומנגנון. המפעל עצמו, ברא־

בדירות מגורים או בצריפים). ורבה וארוכה היא הרשימה של מפעלי מפעל הפיס:

- הפיס הוא שהקים בתי־ספר יסודיים בעמק חפר ובמירום הגליל.
- הפיס הוא שהקים בתי־ספר תיכוניים בבית־שאן ובשער הנגב.
- הפיס הוא שמימן את המרפאה באילת.
- הפיס הוא שעזר בבניין בית־החולים "השרון" בפתח־תקווה.

וזוהי רק רשימה חלקית מאד־מאד של מפעלי הפיס...

האם אתה מכיר את המראה הזה?
אל תתפלא אבל מראה זה הנו תוצאה ישירה של המראה שלמעלה. כי הלא זה בניין הענק של בית החולים העירוני החדש בתל־אביב

(כצילום לילה מיוחד) העתיד לתרום נכבדת לחיסול בעיית האשפוז החמורה במרחב תל־אביב. ובתי־חולים זה הוא רק אחד מבתי־החולים הרבים שנבנו בהשתתפות מפעל הפיס. אגב, בבנין זה בלבד כבר השקיע מפעל הפיס עד כה יותר מ־2.6 מיליון ל"י. מוגש על־ידי מפעל הפיס